

A kártyavető

ELSŐ ŐSVÉNY - A Mágus

Kai a Látók Ősvényét keverte. Komótosan választotta két-felé választotta, majd pergette egyetlen paklivá pergette a lapokat. Látszólag alaposan végezte a dolgát, de közben egy bizonyos kártyát mindig legalul hagyott.

Kizárta elméjéből a körülötte tolongó közönséget és a rajtuk átszűrődő ünnepi zsidongást. Csak egy kürtöt fújó muzsikuszavarta meg olykor a koncentrációban, és egy közelben kiabáló árus, aki villám formájú nyalókat kínált az édesszájúaknak. Utóbbi irányból a levegőben számoza zamata keveredett az egész templomteret betöltő, parázson sült hús illatához.

Egy dolgot nem tudott figyelmen kívül hagyni: a szőnyegen vele szemben ülő főpapnő apró mosolyát. Az összeverődött tömeg talán nem, de ő biztos tisztában volt azzal, hogy Kai össze-vissza hadovált, amikor kártyát vetett neki. Egy igazi Látó ezt észreveszi. A méltóság mégis eleget tett a hagyománynak, és a jövendőmondás után felajánlotta a szívesség viszonzását. Vagyis most ő vetett kártyát Kainak.

A terv eddig rendben haladt, de ez a sok kíváncsi szempár nem hiányzott. Persze, érthető volt a nagy érdeklődés, hiszen csakis Regar isten ünnepén és csupán néhány zarándoknak vet kártyát a főpapnő. Kai bizonyára a zsenge korával hívta fel magára a méltóság figyelmét. A megjelent Látók közül messze ő élte megeg a legkevesebb telet.

Kai viszont most legkevésbé sem akart a figyelem középpontjában lenni. Keverés közben felnézett az égre. Gomoly-felhők úsztak felettük, eltakarva olykor a szikrázó napot.

– Regar isten hamarosan megajándékoz minket egy viharral.

A papnő és a közönség követte tekintetét, elmormolva egy dicsőítést.

Pont, ahogy Kai akarta.

Beejtette lazán lógó tunikája alá azt a bizonyos kártyát, és helyére becsúszatta az ingujjában lapuló, ódon példányt. A papnő kopottas gyűjteménye egyébként is teljesen különböző mesterektől származott. Talán nem fogja bánni a cserét. Mármint azután, hogy megnyugodott.

A Minden szempárok ismét Kait bámultaák, mire letette maga elé a megkevert paklit. Megköszönte a torkát. Kalimpáló szíve ellenére próbált nyugodtan szólni.

– Az isteneket kérdelem: boldog lesz fél év múlva a családom? – Azt nem kérdezhettem meg, hogy életben lesznek-e még egyáltalán, akármennyire is szerette volna ezt tudni.

– Az istenek megválaszolják a kérdésem. – A főpapnő félkörívben egyetlen íves mozdulattal terítette ki félkörívben a lapokat.

Mindegyik kártya hátoldalára más és más mintázatot festettek. Nehéz lett volna kiszűrni köztük egy oda nem illőtűjat, főképp, ha az a legalul lapult. A legalsó lapot úgysem választaná egy Látó, hiszen az istenek nem véletlenül irányították úgy a keverő kezét, hogy az oda kerüljön.

A főpapnő lehunyta szemét, és húzott egyet középről. A kártya arcát már nyitott szemmel fedte fel.

Commented [SZI1]: A "közelben" lenne az utóbbi irány? Nem értelmezhető, ezért javítottam.

Commented [SZI2]: Igazából elég sok mindent megfigyelt koncentráció közben.

Commented [SZI3]: Itt nem érthető elsőre, hogy a főpapnő megnevezése méltóság, ezért töröltem.

Commented [SZI4]: Itt egy kicsit elveszünk, hogy akkor ki kever/vet kártyát kinek. Inkább az a megszokott, hogy aki a kártyát veti, az is keveri meg.

Commented [SZI5]: Inkább az a kérdés, hogy észreveszi-e?

Commented [SZI6]: Ez egy elgondolkodtató mondat, ami itt a feszült kártyavetés közben nem szerencsés, mert kizökkent. De ha jól értem, azt sugallja, hogy ez egy belső infó a Látók között.

Commented [SZI7]: Furcsa, hogy Kainak mond jövendőt a főpapnő, de Kai keveri a kártyát, amiből a főpapnő húz lapot. Miért nem az húz kártyát, akinek jövendőt mondanak?

Commented [SZI8]: Ezt így nevezik? Mi van rajta?

– Nyolcadik Ösvény, **aAz** Igazság. A sorsodat te irányítod, de óvatosnak és megfontoltnak kell lenned. Ha bízol másokban, eljön a boldogság.

Ez roppant hasznos volt, **gondolta Kai gúnyosan.**

– Köszönöm, Látó – hajolt meg mélyen **Kai**. – További kellemes ünneplést kívánok!

– Én is köszönöm a... jövendőmondást, ifjú Látó. – **A főpáncs nem tűnt csalódottnak, amiért-ő nem kapott igazi kártyavetést.**

Kai még azelőtt hagyta el a helyszínt, hogy a Látó elé leült volna a soron következő kártyavető. Ám hiába sietett, az ünnepi forgatag már akkor felélénkült, amikor még csak a tér szélén járt.

– **Tolvaj! Egy tolvaj van közöttünk!** – rikkantotta el magát valaki. A tömegben kórusként visszhangzott a **kijelentéskialtás.**

Kai végre elérte az egyik, térbe torkolló utcát. Nyomban futásnak eredt, de aztán le is lassított. Nincs **annál** gyanúsabb, **mint** egy rohanó embernél.

Miután levette az elnyűtt inge felett viselt napsárga tunikát, semmi **kifogásolható feltűnőt** **nem** láthattak rajta. Itt északon **minden** suhanc hozzá hasonlóan nézett ki: fehér bőr, világos **haj**. Ennek ellenére Kai a szűk utcákon sétálva folyamatosan úgy érezte, mintha a kőből emelt épületek apró, **sötét** ablakai**ből sötét szemekként** figyelnék minden léptét.

Az utcán helyi lakosok viszont nem találták-őt gyanúsnak. Néha elmasírozott mellette egy-egy fegyveres raj, akik Regar villamos jelképét viselték sötétkék felöltőjükön, de ők sem foglalkoztak vele. Kai könnyedén kísértelt a városkapun az ott strázsáló vámszedők mellett.

Már azt hitte, kezdheti az ünneplést.

– Hé, te fiú! Állj csak meg!

Kai nem állt meg. Úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– *Templomőrök közelednek felénk. Menekülj!* – hallotta a fejében a lány hangú figyelmeztetést.

Kai futásnak eredt. Letért a kövezett útról, és bevetette magát a város mellett elterülő erdőbe.

Talány előbújt **a fiú** göndör fűtjei közül, ahol egész addig meghúzta magát. Az apróra zsugorodott női alak mellette csapdosott szárnyaival. Áttetsző testét csak az vehette észre, aki tudta, mit kell néznie.

– Hányan vannak? – zihálta Kai. Már most kifogyott a szuszából. Bárcsak edzettebb lenne! Kár, hogy az olyan fáradtságos...

– *Hárman. De még többen közeledtek a kapu felé.*

Kai felmordult. Ez **pont annyival** több, mint amennyivel el **tud bánihát.**

Beugrott egy öreg fa mögé, hátát a **fatörzsének** vetette. Fújatva lihegett, miközben előhalászta mellzsebéből a saját kártyagyűjteményének leghasznosabb tagját, **4 Vándort.**

A szakadt figurát ábrázoló lapot megpörgette mutatóujján a napóra járásával megegyező irányban, és ráfűjt egyet. A kártya **rendellenes** sebességgel kezdett pörögni, amint a magasba emelkedett. Kai kapkodva hátrált el a jelenségtől.

A forgó kártya felvillant, aztán egy bölény formájú tünemény jelent meg alatta.

A jóság csak körvonalalaiban hasonlított a füves síkságokon élő állatra. Testét mintha tömör, harsány lila fény alkotta volna, amely sörényén kökénykék árnyalatba ment át.

Commented [SZI9]: Miért nem reagál a csalásra? Olvasóként csalódottak vagyunk.

Commented [SZI10]: Kicsit nehezen hihető, hogy ilyen gyorsan kiszúrja egy kártyalap eltűnését. Másrészt egyértelmű, hogy Kai lopta el el.

Commented [SZI11]: Inkább az a lényeges, hogy beolvadjon, ezért javítottam.

Commented [SZI12]: Itt inkább a ruházatra lehetne alapozni a hasonlóságot, mert az előző mondatból ez következne.

Commented [SZI13]: A korábbi kártyalapnál is javítottam, mert jelen esetben szokatlan, hogy a névelő is része a tulajdonnévnek. Javasolom, hogy csak a kártya neve legyen nagybetűs.

Commented [SZI14]: Mihez képest rendellenes? Ahogy eddig szokott?

Kai felvette a mohás földre pottyant kártyát.

– Sietnünk kell, Terelő! **Nem láthatnak meg téged.** – Azonnal felpattant az **állat** fénylő hátára, de azért egy fejkarkagatás **salt kapott az úti társamegajándékozta** üdvözlésként. – Irány délnek!

*

Kai élvezte, ahogy arcát simogatja és haját borzolja a virág-illatú menetszél. Az Északi Szövetség legdélebbi tartományában még kellemes időjárás honolt nyár végén – ellentétben **azzal a királysággal, ahonnan Kai származott.**

Terelő hátán száguldozva a **nehézségek is ritkábban férkőztek a gondolatai közé.** Egy árnyalatnyival kevésbé nyomasztotta fogságba ejtett családjának emléke, és a fogvatartójuk **ajaktalan mosolya.** Számára most csak a füle mellett füttyülő langymeleg szél, Terelő ringatózó háta és a végtelen kék ég létezett. Semmi más.

Ám a gondtalan pillanat nem tartott örökké. Kai nem kedvtelésből utazgatott. Erre rögtön emlékeztette magát, amikor Talány áttetsző – ezúttal eredeti méretű – **testének körvonalai feltűntek a távolban.**

Ilyen gyorsan végzett a felderítéssel? Vagy már rájuk is talált **valami veszélyes?**

Kai megáll **ítottaásra kérte** Terelőt, **amikor épp s**Sárgálló búzaföldek vették körbe minden irányból. Ott várta be Talányt.

– Találtál valamit? – faggatta rögtön az előtte landoló tüneményt.

– *Sehol egy település. Csak néhány tanya van a közelben a szántóföldek és legelők között. Ha elkerülsz a **kijárt utakat, nem lehet baj.***

– Végre egy jó hír!

Nem lett volna okos dolog egy varázsteremtény hátán mutatkozni ezen a vidéken. Mostanság megint megromlott a viszony az Északi Szövetség és a Keleti Királyságok között. Ha kitör a háború, mindkét oldal beveti majd a saját harci mágusait, akikről okkal rettegetek a varázstalan emberek. Kainak nem hiányzott, hogy **azért is üldözzék, mert mágusnak hiszik.**

– Ha már ilyen **szerecsések** vagyunk, akkor megnézhetnénk az új kártyát **-is.** – Kai leugrott Terelő hátáról.

Előkotorta a főpapnőtől elcsent, tízes számú kártyát, vagyis a Szerencse Ösvényét. **Már aAz** ujjait bizsergető tapintásából **-is** érezte, hogy ez ugyanannak a kártyapaklinak a darabja, amelyet fél évvel ezelőtt kezdett el gyűjteni. Ez a lap viszont **a már megtalált darabok között is** különlegesnek tűnt. Noha ezen is szerepelt a jobb felső sarokban az egykori készítő monogramja – I. M. –, egy igen fontos vonásban eltért Kai gyűjteményétől.

A rejtélyes művész minden eddig fellelt kártyán elrejtette a vele megidézhető teremtményt. Ezen viszont csak egy turbános alak ült egy rongyos szőnyegen, amint kockákat dob maga elé a földre. Kai akárhogyan is vizslatta, még a legapróbb részleten se tűnt fel semmilyen elrejtett állat vagy mágikus lény.

– Na, erre kíváncsi vagyok – hümmögte félhangosan.

Már készült **-is** megpörgetni a lapot, amikor Talány **-még** közelebb húzódtott.

Commented [SZI15]: Illetve azért is sietni kellene, hogy őt se kapják el.

Commented [SZI16]: Melyik királyságból származik? Tudjunk meg róla többet.

Commented [SZI17]: Nagyon hamar rövidre zártad a menekülést.

Commented [SZI18]: Ezt nem tudom értelmezni.

Commented [SZI19]: Túl nagy a narratív távolság ahhoz, hogy az olvasó átérezhesse azt, amit Kai.

Commented [SZI20]: Korábban azt írtad, hogy nem könnyű észrevenni. Kai viszont messziről kiszúrja?

Commented [SZI21]: Ez kimaradt, hogy őt előre küldte.

Commented [SZI22]: Olvasóként nem tudunk mire gondolni, mi lehet veszélyes a számára.

Commented [SZI23]: Továbbra is bizonytalanságban tartod az olvasót azzal kapcsolatban, hogy akkor Kai csak részben csaló?

– Nem kéne előbb megidézni Erényt? Tán elfelejtetted, mi történt, amikor először használtad a Viszály Ösvényét?!

Kai még ebben a melegben is megborzongott a három héttel ezelőtti kellemetlenség emlékeitől. Nehéz küzdelemmel tudták csak elkapni a szerzeszét futó mókusokat. A kártyán egyetlen állatka szerepelt, ezért Kai nem számított a népes kompániára. Arra pedig főleg nem, hogy elkezdik módszeresen felfogatni a közelben található tanyát. Nagy szerencse, hogy Erény és Talány segítettek neki rendet tenni, mielőtt a ház lakói találkozhattak volna a bosszantó vendégekkel.

– De. Jó ötlet. – Persze-Találynak többnyire csak-jó ötletei akadtak, hiszen-ő az Igazság Ösvényének teremtménye volt.

Kai Felővette A-a Király kártyát, és előhívta a benne rejtőző Erényt.

A büszke tartású griffmadár fénye a napnál is vakítóbban ragyogott, amit aranyló tollazata még hivalkodóbbá-tündöklőbbé tett.

– Szolgálj velem, emberi alattvaló! – visszhangzott Kai fejében az öblös hang.

Kai nem válaszolt. Előkészítette A-a Szerencsét.

– Szolgálj velem! – dörögte hangsúlyosabban Erény. Habár küllemben messze túltett bármelyik kártya lakójánál, kommunikációban kevésbé jeleskedett. Mindig ugyanazt hajtogatta.

– Maradj mellettem, és segíts, ha szükséges! – sóhajtozta türelmetlenül Kai.

Többször nem hagyta magát félbeszakítani. Megpörgette végre a Szerencse Ösvényét, majd kíváncsiságtól égve ráfűjt.

A felizzó jelenségből hat darab, ököl nagyságú kocka hullott a földre. A szerzeszét pattogó szabályos-testek különböző-színesű oldalainlapokkal rendelkeztek, amelyeken hosszabb-rövidebb, egyenes vonalakból álló jelek rajzolódtak ki.

Kai lélegzet-visszafojtva várt, míg megállapodnak a rendellenesen-sokáig-és indokolatlanul-hangosan guruló dobókockák. Önkéntelenül ugrott egyet, amikor fehéren felizzottak a felülre került jelek.

Aztán nem történt semmi.

A felvillant mintázatok elfekedtek, majd eltűntek a kockák is. A következő pillanatban már csak A-a Szerencse kártyája hevert a fűben.

Kai teljes értetlenségelben meredt a nagy semmire.

– Ez meg mi az éjfekete villámokat szóró vihar volt?

Commented [SZI24]: A borzongató kellemetlenség ennél ijesztőbb dolgot sejtetett. 😊

Commented [SZI25]: Egyedi káromkodás, ez jó. 😊

A kezdő jelenet egy izgalmas fantasytörténetet ígér: Kai csalással szerez meg egy kártyalapot a főpapnőtől, de miután felfedezik a lopást, menekülnie kell. A részlet történeti és világépítési horgokat is adagol az érdeklődés fenntartására, a feszültség azonban csalódást keltően hamar oldódik fel: Kai könnyedén kerekedik ki, anélkül, hogy az üldözői testet öltöttek volna. Vagyis a kezdés jó abból a szempontból, hogy egy kalandos szituációba helyezi a

főhőst, és ezáltal a jelenet lehetőséget teremt a háttérinformációk átadására, azonban dramaturgiailag nincs megfelelően kibontva.

Mindjárt a történet elején felmerül egy komoly tét, bár még csak horogként: Kai családját fogva tartják, és a fiú aggódik az életükért. Az írói ígéret szerint Kai a családja megmentésére fogja felhasználni a kártyát illetve az összegyűjtött kártyapaklit. Bár a narráció szerint Kainak van terve, és nem kedvtelésből utazgat, mégsem tűnik úgy, mintha ennek a tétnek rendelődne alá a cselekmény (Kai igyekszik is száműzni a gondolatai közül). Mégpedig azért, mert a történetben ezután a fantasyvilág elemeire kerül a hangsúly. Az természetesen nem baj, ha az író már a regénye kezdetén elkezd lefektetni a háttérvilág alapjait, a megosztott információkat azonban jól kell megválasztani a kezdésben. Mi az, amit feltétlenül tudnia kell az olvasónak, és mi az, ami várhat? Vagy nem is kell kifejtetni, mert a történet előrehaladtával úgyis érthetővé válik.

Ezen a néhány oldalon nagyon szerteágazó infók vannak, többféle elem is felmerül: földrajzi, harcászati, mágiahasználati, társadalmi utalások, de ezek egyelőre nem rendeződnek egységes rendszerbe. A történetnek ezen a pontján persze nem is elvárható, de érdemes lenne tudatosan arra fókuszálni, ami tényleg elengedhetetlen az olvasottak megértéséhez, a többit pedig később kifejtetni, ezek ugyanis lelassítják a cselekményt.

A kártyákkal kapcsolatos mágia például fontos, de egy kicsit kusza a kártyavetés folyamata, ahogy azt a buborékokban jeleztem is. Nem igazán tiszta, hogy az „Ösvény” megnevezés mire vonatkozik. Az is kérdés, hogy a Látók miért egymásnak vetnek kártyát, miért nem a varázstalanoknak? És Kai miért hadovált összevissza a főpapnőnek? Ott az az érzésünk, hogy másnak adja ki magát, de aztán mégis könnyedén használja a kártyákat különféle teremtmények megidézésére. Vagyis Kai karakterének a társadalomban betöltött pozíciója bizonytalan: nem tudjuk, hogy Látóként mennyire egyedi ez a képessége. Ráadásul a főpapnőn kívül nincs más szereplő, akivel interakcióba kerülne, az ő alakja pedig nagyon passzív. (A varázslények csak segítő funkciót töltenek be.)

A főhős karakterét illetően az sem segít, hogy nagyon kevés az érzelmi, gondolati síkot alátámasztó testérzet a rá vonatkozó narrációban. Veszélyt sejtetnek a város épületei és a felderítésre előreküldött Talány is, de nem tudjuk Kaijal átélni a félelem érzését, ahogy nem érezzük azt a céltudatosságot sem, amely a családja megmentésére sarkallná őt. Túl nagy a narratív távolság a nézőpontkaraktertől. Már a nyitójelenetben éreznünk kellene, hogy komoly tétje van Kai kártyás trükkjének, ezt testérzetekkel lehetne a legjobban kifejezni. Ezek az elemek könnyebben megragadják a fiatal olvasókat, hiszen számukra nagy jelentőséggel bír a mondatokban megjelenő érzelmi töltet.

A megcélzott korcsoport meghatározása a fenti részlet alapján nem könnyű, mert bár történik célzás a főhős fiatal korára, de pontos életkor nem szerepel a szövegben. A „zsenge kor” és az, hogy az őt üldöző örök „fiúnak” titulálják, ad némi támpontot: érzésem szerint 13-14 éves lehet. Ha azt vesszük alapul, hogy a fiatalok olvasás közben mindig a náluk pár évvel idősebbekkel azonosulnak könnyebben, akkor az olvasói réteget a 11-12 évesek közé lehetjük be. Azonban ezzel a nyelvi eszköztárral számukra ez a szöveg még nehéz: a mondatszerkesztés összetettsége, a narráció sűrű szövete, bonyolult információadagolása miatt esélyes, hogy idő előtt letennék a könyvet. A téma és a nyelvezet inkább a YA korosztály felé billenti a regényrészletet. Vagyis azon mindenképp érdemes elgondolkodni, hogy kiknek szeretnénk írni, és a nyelvi stílust e szerint alakítani. A megfogalmazás néhol körülményes, sok a töltelékszó, a háttérinfók magyarázata pedig elvesz a szöveg gördülékenységéből. Ezeket érdemes javítani.

Sok ígéretes elem van ebben a kezdésben, de egyelőre ezek felvillantott lehetőségek maradnak: sem Kai lopása, sem az ellopott kártya kipróbálása nem jár következményekkel. Érdemes lenne a főhöst belehelyezni egy viszonyrendszerbe, mert jelenleg légtüres térben mozog. A motivációja már itt sokkal hangsúlyosabb lehetne, így az olvasó is nagyobb érdeklődéssel követné az útját. Az írói ígéret a főhős családjának kiszabadítását vetíti előre, de központi konfliktus még nem körvonalazódik ezzel kapcsolatban, csak említés szintjén létezik egy fogvatartó. A háttérinformációkból szelektálni kellene, hogy feszesebben induljon és jobban berántson a történet.

Köszönöm, hogy olvashattam, további örömteli írást kívánok!

Szabó Ildikó